#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

NAVESSA ALLEN

IKAR

KEĎ VŠETKO DOŽENIEME

DO TEMNOTY #2

NAVESSA ALLEN

KEĎ VŠETKO DOŽENIEME

DO TEMNOTY

Preložila Romana Korenková

IKAR

Navessa Allen
CAUGHT UP

Copyright © 2025 by Navessa Allen
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.
Cover design © by Christopher Brian King
Translation © 2026 by Romana Korenková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-1032-1

VAROVANIE PRED CITLIVÝM OBSAHOM

Keď všetko doženieme je temná romantická komédia s ťažkou tematikou. Čitateľ by mal vopred zvážiť, či mu bude jej obsah vyhovovať. V knihe sa spomínajú:

Explicitné sexuálne scény prebiehajúce pred webkamerou pre platiace publikum

Poskytovanie sexuálnych služieb

Mafia a organizovaný zločin

Vydieranie

Nátlak

Náboženstvo

Krv

Násilie

Brutalita (nie detailné opisy)

Explicitné erotické scény (vrátane sexu s viacerými partnermi)

Hra s dychom

Hra na mačku a myš

Hra so strachom

Voyeurizmus

Exhibicionizmus

Erotické zviazanie partnera pomocou povrazov

Ľahké BDSM

Prenasledovanie

Zneužívanie detí

Domáce násilie (v spomienkach)

Šikanovanie (v spomienkach)

Hanobenie za promiskuitu

Alkohol

Hazardné hry

Fajčenie

Zmienky o sériových vrahoch a ich zločinoch

Kanibalizmus (nie je zobrazený, len nepriamo zmienený)

Pre tých, ktorí sú pripravení hrať sa.

1

JUNIOR

Všade bola krv. Mal som ňou nasiaknuté tričko aj nohavice, dokonca sa mi dostala aj pod nakrátko ostrihané nechty. Presne pre toto nosím vždy čierne oblečenie. Na akejkoľvek inej farbe by bola červená krv príliš očividná, ale mokré škvrny na čiernom podklade sa dali ľahko vysvetliť: niekto na mňa vylial nápoj, ošpliechalo ma okoloidúce auto. Za tie roky som si navymýšľal nespočetné množstvo výhovoriek.

Dnes večer našťastie nebudem potrebovať žiadnu, lebo leje ako z krhly. Oblohu pretínali strieborné blesky, ktoré zakaždým na okamih osvetlili vzdialené mrakodrapy. Hrom, ktorý vzápätí zadunel, otriasal oknami neďalekých budov. Mesto za takýchto nocí pripomínalo Gotham. Bolo drsné a nebezpečné.

Odtrhol som pohľad od oblohy. Stál som na brehu rieky, vedľa mňa tri postavy odeté v čiernom. Aj ony vedeli, ako najlepšie skryť krvavé škvrny. Nehýbali sa, pohľady mali prázdne, kabáty im viali okolo tiel ako krídla. Oblohu preťal ďalší blesk a zalial nás striebornou žiarou. Vyzerali sme skôr ako kŕdeľ supov pripravených zniesť sa na mrcinu než ako bratia, ktorí mali čo oslavovať.

Štyri dni. Už štyri prekliate dni leje, rieka je taká rozbúrená, že auto, ktorého sme sa práve zbavili, sa alarmujú-

cou rýchlosťou ponára pod hladinu. Možno budeme mať šťastie a policajti si budú myslieť, že jeho majiteľa zastihla blesková povodeň a utopil sa, a nikdy nezistia pravdu.

V mojom periférnom videní sa zablysla červená iskra. Otočil som sa, sledujúc, ako si môj najmladší brat Greg dvíha k ústam cigaretu.

„Raz ťa to zabije," povedal som mu.

Vypustil do vetra kúdol dymu. „Určite nie skôr ako iné veci."

S tými slovami sa zvrtol na päte a odkráčal preč so Stefanom v závese.

Alec, brat, ktorý mi bol vekom najbližšie, sa mi pozrel do očí. „Skončili sme?"

Prikývol som. Áno, skončili. Záležitosť s Tommym Marchettim bola vybavená. Urobili sme presne to, čo nám otec prikázal.

Alec si vytiahol golier kabáta, aby mu dážď nestekal za krk, a pobral sa za mladšími bratmi. Nechal ma stáť samého na brehu a dívať sa, ako zadná časť Tommyho bavoráka mizne v čiernej vode. Ten starý hajzel je konečne fuč. Nemohol som dostať lepší narodeninový darček.

Chvíľu som počkal, aby som sa uistil, že sa auto nevynorí späť na hladinu, potom som zamieril do skladu, ktorý stál neďaleko. Podlaha bola z liateho betónu a steny z takých starých dosiek, že cez ne pískal vietor pri každom poryve. No aspoň som už nemokol v daždi.

Bratia postávali pod studeným svetlom žiarivky a upierali oči na veľkú červenú šmuhu pri nohách.

Alec na ňu ukázal prstom. „Čo s tým urobíme?"

„Bielidlo," povedal som.

Alec vykročil k skrini vzadu.

Vrhol som pohľad na Grega. „Priveľa krvácal."

Gregove tmavé oči sa zdvihli k mojim, keď si znova potiahol z cigarety. „To sa mŕtvolám stáva."

„Juniorom" síce všetci označovali mňa, no spomedzi nás všetkých sa otcovi najviac podobal Greg. Najmä teraz, keď sa mu z očí začala vytrácať veselosť a nahradil ju otupený pohľad, aký sme nosili my ostatní.

Alec sa k nám opäť pripojil. Ustúpili sme, keď vyprázdňoval celú fľašu bielidla na krvavú škvrnu. Keď skončil, hodil prázdnu fľašu na kopu odpadu v rohu. Sklad kedysi patril predajcovi rýb, ešte v časoch, keď sa miestny priemysel držal nad vodou. Teraz ho vlastní jeden z otcových spoločníkov, muž, ktorý privieral oči nad tým, že sme ho občas využívali.

Alec sa ku mne otočil. „Chceš sa ísť von zabávať?"

Uprel som naňho zrak. „Čo myslíš?"

Pokrčil plecami. „Som za, keď aj ty."

Stefan vrhol na Aleca pohľad typu *To myslíš vážne?*, no ten si ho nevšimol. Greg stál vedľa Stefana a sledoval ma, čakal, čo poviem. Ako najstarší brat som bol de facto lídrom. Bol som ten, komu otec najviac dôveroval, ten, na koho sa moji bratia obracali po radu. Prial som si, aby aspoň raz rozhodol niekto iný, aby som nemusel stále toľko premýšľať.

Zaostril som pohľad na Aleca. „Nie, nechcem sa ísť zabávať. Som premočený a unavený, a kým sa všetci osprchujeme a prezlečieme, budú dve hodiny ráno a všetko bude pozatvárané."

„Takže posledné narodeniny pred tridsiatkou chceš stráviť smutný a sám?" spýtal sa ma Alec. „To znie fakt depresívne."

Pokrútil som hlavou. Premáhala ma mrzutosť. „Nestrávil som ich sám. Mali sme predsa rodinnú večeru a potom sme šli na tento malý zábavný výlet." Alec otvoril ústa, no

rýchlo som ho prerušil. „Skončili sme. Je mi jedno, čo budete robiť po zvyšok noci, ja idem do svojho bytu. Povedzte mame a otcovi, že sa pár dní neozvem."

Nečakal som na odpoveď, jednoducho som sa zvrtol na päte a odišiel som. Možno to naozaj znelo depresívne, no chcel som byť sám. Chcel som ticho a vlastný priestor, kde ma nik nebude vyrušovať. A to by som v rodičovskom dome so svojimi idiotskými bratmi určite nemal.

Môj byt sa nachádzal neďaleko prístavu, asi desať minút chôdze. Bol som do nitky premočený, takže mi bolo jedno, že na mňa prší. Vlastne som uvítal, že mi je trochu zima. Na mesto sa už znášalo ťaživé letné dusno a pri všetkej tej vode naokolo vzduch zhustol do lepkavého, zatuchnutého oparu. Búrka ho síce trocha rozohnala, vedel som však, že je to len dočasné. Na deň či dva klesne teplota, potom sa ortuť teplomera znovu vyšplhá na tridsať.

Okolo mňa sa po chodníku hnali ľudia, väčšina z nich sa hrbila, akoby ich to malo ochrániť pred lejakom, no ja som kráčal vzpriamene a dúfal som, že dážď zmyje dôkazy mojich hriechov. Dopekla, bol som vyčerpaný. A nie pre to, čo som práve vykonal. Toto bola vysiľujúca únava, ktorá sa usadí hlboko v kostiach a zahryzne sa do vás ako zuby besného psa.

Uvažoval som, či sa aj môj otec niekedy cíti podobne, či ho naša „práca" ťaží rovnako ako mňa. Na rozdiel odo mňa sa nenarodil do rodiny mafiánov. Našiel si svoje miesto v radoch pešiakov a pomaly sa prebojoval na vyššie priečky. Teraz bol šéfom, na ktorého sa obracali veľké ryby, keď potrebovali upratať svoje neporiadky, no odvtedy, čo mu narástlo ego, si už ruky nešpinil, len delegoval.

Pery mi skrútol trpký úsmev. Samozrejme, že otca práca neťažila. On mal ruky čisté. Zato *ja* nie. Ani moji bratia.

My sme museli niesť ťarchu bremena, riziko, že nás chytia, že sa zraníme. Riziko, že už nikdy nebudeme môcť zaspať, lebo zakaždým, keď sme zavreli oči, sa nám pred nimi vynárali obrazy toho, čo sme urobili, a hrozili, že nás utopia v hlbinách našich najhorších spomienok.

Možno som tak uvažoval len ja. Možno som bol zatrpknutý kretén, pretože namiesto toho, aby som svoje narodeniny oslávil v meste, ako som plánoval, strávil som ich v prístave a vytváral si ďalšie živé nočné mory.

Potriasol som hlavou, aby som si ju vyčistil, a sústredil som pohľad na svoje okolie. Táto časť mesta bola stará, a nie práve v dobrom zmysle slova; vyzerala zamrznutá v čase, zatiaľ sa jej darilo unikať zušľachťovaniu nevyužitých oblastí, ktoré postihlo ostatné štvrte. Tehlové budovy na ulici mali len pár poschodí. Na chodníku sa tvorili kaluže vody, v ktorých sa odrážala neónová žiara okolitých výkladov. Pod markízami sa tisli malé skupinky ľudí, fajčili alebo sa rozprávali s priateľmi, zatiaľ čo čakali, kým prestane pršať. Bola to robotnícka štvrť, ulice sa hemžili prisťahovalcami. Miesto ako stvorené na to, aby sa človek poľahky stratil v dave a ostal nepovšimnutý. A práve preto som si tu prenajal byt.

Väčšinu času nás otec držal pri sebe, lebo to bol paranoidný starec. S bratmi sme napriek tomu, že sme mali už skoro tridsať, stále občas prespávali v našich starých detských izbách. Počas nocí, ako bola táto, som chodieval sem. Potreboval som sa na chvíľu vypariť a vyčistiť si hlavu, než som bol znova pripravený vrátiť sa medzi ľudí. Obrazy a zvuky mesta boli pripomienkou, že svet sa točí ďalej, že ľudia si žijú svoje životy, blažene ignorujúc temnotu, ktorá vrie tesne pod povrchom. Dávalo mi to nádej, že život je viac než len smrť a skaza či neustála hrozba väzenia.

Keď som konečne zastavil pred nenápadnými dverami zastrčenými medzi klenotníctvom a pekárňou, mal som dažďa plné zuby. Vykročil som hore po úzkom schodisku a bol som rád, že som v suchu. V mojom malom byte panovala tma, vzduch páchol potuchlinou. Kedy som tu bol naposledy? Pred mesiacom? Dvoma? Táto jar ubehla ako voda, odštartovala ju neúmyselná vražda, ktorú spáchali moja pochabá sesternica Aly a jej frajer. Ich obeťou bol sériový vrah a potomok rodiny miliardárov a moju rodinu to stálo všetok čas a prostriedky, aby oklamali federálov, že Bradley Bluhm je stále nažive a na úteku. V tom čase dosiahla otcova paranoja nové výšiny, takmer nespúšťal svojich potomkov z dohľadu. S najväčšou pravdepodobnosťou mi vyčistí žalúdok za to, že som odišiel preč, obzvlášť dnes v noci. Potreboval som však byť chvíľu sám.

Šťukol som vypínačom vedľa dverí a vydýchol som od úľavy, keď sa neďaleká lampa rozsvietila. Ešteže som nezabudol zaplatiť účty za energie. Malý obytný priestor, ktorý sa dal najlepšie opísať ako účelný, zaplavila žiara svetla. Vpravo sa nachádzala posteľ, vľavo gauč, vpredu kuchyňa a vedľa chladničky dvere, ktoré viedli do kúpeľne.

Vybral som zo skrine čisté oblečenie a šiel som sa osprchovať. Keď som zo seba pod horúcou vodou drhol zvyšky zaschnutej krvi, pozoroval som, ako do odtoku stekajú ružové pásy vody, a v duchu si prehrával, ako Tommyho auto mizne pod čiernou hladinou rieky. Uškrnul som sa. Bol som rád, že je fuč, jeho zmiznutím sa odstránila posledná prekážka, ktorá stála medzi mnou a jeho dcérou.

Lauren Marchettiová.

Dievča, s ktorým som vyrastal v „starej štvrti“, ako sme prezývali Malé Taliansko, než sme sa s rodičmi presťahovali z centra mesta na bohaté predmestie. Bola odo mňa

o rok mladšia a ku koncu môjho posledného ročníka na strednej sa situácia medzi nami vymkla spod kontroly do tej miery, že musela prestúpiť na inú školu.

Zavrel som oči a spomínal na minulosť. Môj úsmev sa pomaly vytrácal, keď som si pripomenul pocit Tommyho hánok na svojej tvári, zvuk jeho zúrivého hlasu, keď na mňa vrieskal, že ak sa ešte raz čo i len pozriem na jeho dcéru, zabije ma. Keď som po tom výstupe prišiel domov, túžil som len skryť hanbu z toho, že mi nakopal zadok starý chlap, takže som zamieril rovno do svojej izby, lenže môj otec ma na polceste odchytil. Stačil mu jediný pohľad na moju tvár a dožadoval sa vysvetlenia.

Pokrútil som hlavou pod prúdom vody pri spomienke na to, aký som bol vo svojich osemnástich rokoch naivný, dokonca aj po všetkých tých sračkách, ktoré som už dovtedy stihol zažiť. Otec zo mňa vytiahol celý príbeh a ja som sa hrozil toho, že všetko iba zhorší tým, že vyhlási Tommymu vojnu. Mafiáni nenechávajú urážky namierené voči svojim rodinným príslušníkom bez odozvy. Otec však namiesto prísľubu odplaty vyrukoval len s ďalšími vyhrážkami na moju adresu.

Nuž, Tommy tu už nebol, aby splnil tie svoje, a otca som sa už tak veľmi nebál. Skončil som s hrami. Skončil som s čakaním. Takmer desať rokov som si držal od Lauren odstup, a Boh pomáhaj každému, kto by sa tentoraz pokúsil dostať medzi nás.

Vyšiel som zo sprchy, nahádzal som špinavé oblečenie do vreca na odpadky a vyniesol som ho do kontajnera za rohom budovy. Kontajnery boli výborným prostriedkom na likvidáciu dôkazov. Kým začnú mať policajti podozrenie, že sa niečo stalo, smeti už budú dávno na skládke a potom veľa šťastia s ich prehľadávaním. Aj keby nakoniec

oblečenie našli, počasie a hnijúce odpadky by ich kontaminovali natoľko, že by na súde ako dôkaz neobstáli.

Pri dverách som si vyzul topánky a zvalil som sa na ošúchaný gauč. Potom som urobil to, čo som robil každý večer bez výnimky: vytiahol som z vrecka telefón, otvoril som aplikáciu obľúbenej sociálnej siete a ťukol som prstom na Laurenin profil. Bol plný fotografií, na ktorých bola veľmi sporo odetá, všetky boli umelecky naaranžované a dokonale nasvietené.

Medzi týmito fotografiami boli roztrúsené malé útržky z jej života; čo mala na obed, záber, ako objíma svojho monštruózneho psa, ako drží transparent na ktoromsi proteste. Dnešná fotografia ju zachytávala v priliehavom čiernom nohavicovom kostýme, ako si podáva ruku so staršou ženou s prešedivenými vlasmi v kancelárii. Pri pohľade na fotku som sa neubránil úsmevu. Marion Blackwellová bola tvrdý oriešok. Lauren sa s členkou mestskej rady snažila stretnúť mesiace, aby si zabezpečila jej hlas pre nové nariadenie zamerané na zvýšenie bezpečnosti v oblasti poskytovania sexuálnych služieb. Konzervatívna Blackwellová sa Lauren vyhýbala, no trochu som pátral a zistil som, že jej syn má problém s „bielym práškom". Stačila jedna hrozba zverejnenia fotiek, ako šnupe kokaín v zadnej časti striptízového klubu, aby Blackwellová na stretnutie s Lauren zmenila názor.

Urobil by som oveľa horšie veci, len aby som videl Lauren s víťazným úsmevom na perách. Prešla dlhú cestu od zamĺknutej okuliarnatej študentky s vyznamenaním a plnou náručou učebníc, na ktorú som tak rád spomínal. Súčasná bohyňa s ladnými krivkami sa na ňu už ledva podobala, no dôkazy boli nevyvrátiteľné: veľké hnedé oči, malý nos, takmer nepatrná medzierka medzi prednými zu-

bami, a najviac usvedčujúce zo všetkého – znamienko pod ľavým okom.

Vrátil som sa na začiatok profilu a klikol som na odkaz v opise. Pred mojimi očami sa načítala hlavná stránka aplikácie Me4U. Lauren bojovala za práva sexuálnych pracovníčok tak tvrdo preto, lebo sama bola jednou z nich.

A ja som bol jej najväčší fanúšik.

Pod jej profilovou fotkou bolo malé tlačidlo, ktoré mi umožňovalo požiadať ju o video. Ťukol som naň palcom a odoslal som svoju najnovšiu žiadosť spolu so správou: *Dnes si s Blackwellovou odviedla dobrú prácu. Som na teba hrdý. Teraz mi ukáž, aká si na seba hrdá ty, Lauren.*

2

LAUREN

Stála som za chrbtom svojho spolubývajúceho a sledovala obrazovku počítača. V spomalenom zábere sa na nej prehrávalo video, na ktorom som masturbovala. V Ryanovej izbe bola tma ako vo vreci, tmavé závesy blokovali jasné svetlo neskorého popoludnia. Na obrazovke som vyzerala veľkolepo. Nahá. Stratená v záchvatoch vášne. Skutočná bohyňa sexu. No iba dovtedy, kým som nevydala nemý výkrik (Ryan stlmili hlasitosť) a neskotúľala som sa z postele.

Ryan pretočili video o pár sekúnd naspäť a stlačili tlačidlo pauzy. „Tu," povedali, ukazujúc prstom na dolnú lištu softvéru na editovanie videí. „Ak to strihneme tu a urobíme prechod do strany, bude to vyzerať, že je to jedno súvisle natočené video a len si zmenila uhol kamery, aby to pôsobilo viac umelecky."

Nadvihla som obočie. „A nie tak, že som musela zastaviť nahrávanie, lebo niekto spustil požiarny alarm, áno? *Opäť?*"

Ryan si strčili za ucho prameň dlhých blond vlasov, líca im zrumeneli. „Nechceli sme zapínať digestor príliš nahlas, aby jeho šum nezachytil mikrofón."

„Jasné," povedala som. „Určite to bolo tým."

Ryan ešte viac zrumeneli. Bolo zábavné doberať si ich.

Otvorila som ústa v úmysle povedať niečo, z čoho by sčervenel až po korienky vlasov, no v tej chvíli sa dvere za našimi chrbtami rozleteli dokorán. Otočili sme sa, žmurkajúc proti náhlemu prívalu svetla, keď do izby vtrhla naša tretia spolubývajúca, Taylor. Najprv som videla len obrys jej tela, no keď som zaostrila pohľad, rozoznala som vlasy farby levandule vlniace sa jej na pleciach a hodvábny župan s kvetinovým vzorom, ktorý mala voľne previazaný okolo pása. Na tvári mala výrazný mejkap, pleť rozjasnenú bronzerom, mandľové oči orámované umelými mihalnicami, čo mi prezradilo, že sa buď chystala točiť video, alebo práve skončila.

Zastala pár krokov od nás, v každej ruke malú škatuľku, a skákala pohľadom z Ryana na mňa. „Jeden odberateľ mi práve poslal žiadosť o video s detailným záberom na môj análny otvor." Jej úsmev sa zmenil v úškrn. „Kto mi pomôže s jeho navoskovaním a oholením?"

Otočila som sa k Ryanovi, tí si nesúhlasne stískali koniček nosa.

„My nie," ozvali sa. „Budeme sa na to musieť dívať po celý čas, čo to budeme točiť a strihať. Nechceme sa miešať ešte aj do príprav."

Spustila som plecia v geste porážky a pozrela sa späť na Taylor. „Fajn, pomôžem ti s tým."

Zatrepotala mihalnicami, jej výraz prezrádzal spokojnosť. Taylorin fanúšik jej za to video musel ponúknuť riadnu kopu peňazí. Aj keď sme si na živobytie zarábali točením šteklivých videí pre našich sledovateľov, obe sme boli toho názoru, že detailné zábery sú oveľa intímnejšie a osobnejšie, čo nám zvyčajne nebolo príjemné.

Taylorin pohľad skĺzol poza mňa na obrazovku Ryanovho počítača. „To je to video, ktoré Ryan pokazili, keď im včera večer prihorela večera?"

Ryan sa otočili k monitoru, líca mali stále zapýrené. „Nepokazili sme ho. Lauren to video dokončila."

S Taylor sme si vymenili veľavýznamné pohľady. V rámci rozpisu domácich prác sme sa striedali vo varení. Niektoré večery sme mali makaróny so syrom a nakrájanými párkami (pripravené Taylor), tradičné talianske jedlá (pripravené mnou) a čoraz prepracovanejšie jedlá z celého sveta, ktoré boli buď nesmierne chutné, alebo skončili rozprsknuté po celej kuchyni (pripravené Ryanom). Na Ryanovu obranu však musím povedať, že sa aspoň snažili rozšíriť svoje kulinárske obzory. A v poslednom čase sa *veľmi* zlepšili. Niekedy, ako napríklad včera večer, sa však pustili do takého komplikovaného receptu že náš byt naplnil dym.

„Dlhuješ mi novú panvicu," povedala som im. „Tá, čo si použil včera, má tandoori pastu vypálenú do kovu."

Ryan sa naježili. „Len sa mi vysmievajte a ukážeme Taylor video, čo sme zostrihali tak, že na ňom opakovane padáš z postele a vstávaš."

Zhrozene som zalapala po dychu. „To by si nespravil."

Ryan otvorili nové okno v softvéri na editovanie videí a zrazu som sa videla padať z postele v spomalenom zábere. Dole. A hore. A zasa dole. Boli to veľmi nelichotivé uhly pre moje prsia, ktoré vyzerali, že sa snažia utiecť jedno pred druhým, každé opačným smerom. Vlasy mi pritom stáli dupkom a vo výraze tváre mám vpísané očakávanie, že ma každú chvíľu zabije sériový vrah.

„Toto už z hlavy asi nikdy nedostanem," poznamenala som.

Ryan sa zachichotali. Taylor vedľa mňa premohol taký silný záchvat smiechu, že jej hlasivky prestali vydávať zvuk. Budem musieť vymyslieť, ako sa im pomstím.

Až po piatich minútach a sérii čoraz drsnejších vyhrážok Ryan konečne zavreli video a prisľúbili, že ho vymažú.

Niekoľko ďalších minút trvalo, kým Taylor dokázala prehovoriť. „Pre koho je to video?“

„Pre môjho obľúbeného odberateľa,“ odvetila som.

Pozrela sa na mňa, utierajúc si slzy z očí. „NT95?“

Prikývla som. Aj keď som to robila roky, pri točení niektorých videí, obzvlášť tých, za ktoré som dostala dobre zaplatené, som bola stále nervózna. Chcela som, aby boli dokonalé. Chcela som, aby moji fanúšikovia zúfalo túžili po ďalších. Používateľ NT95 bol mojím najstarším sledovateľom, vlastne úplne prvým. Prihlásil sa na odber mojich videí hneď po tom, čo som na sociálnych sieťach oznámila, že sa chystám založiť profil na platforme Me4U. Strávili sme nespočetné hodiny vymieňaním šteklivých správ. Vedela som o jeho prísnom otcovi a neustálom tlaku, ktorý naňho vyvíjali v práci. Posielal mi gratulačné správy zakaždým, keď som si získala priazeň nového politika, prosil ma, aby som bola opatrná, keď som sa zúčastňovala verejných zhromaždení. Nebol to hocijaký odberateľ. Bol pre mňa dôležitý. Práve preto som stála za Ryanovým chrbtom namiesto toho, aby som ich nechala v pokoji pracovať.

„Čo si vyžiadal?“ spýtala sa ma Taylor.

„Striptíz a následnú masturbáciu,“ odvetila som.

Vrhla na mňa prešibaný pohľad. „Myslíš, že by sa mu páčila Ryanova špeciálna úprava videa?“

„Zavraždím ťa, ak si im tými slovami práve nasadila chrobáka do hlavy.“

Ryan si odfrkli, no zostali podozrivo ticho, kým dokončievali strihanie videa. V najbližších dňoch ich budem musieť pozorne sledovať. Len čo skončili, začali upravovať farbu pozadia záberov. Vládla medzi nami perfektná dyna-

mika. S Taylor sme boli talentované umelkyne pred kamerou a Ryan boli naša kúzelníčka v úzadí, ktorá nám strihala videá a dokonca nám pomáhala točiť komplikované zábery, ako napríklad ten, na ktorý sa pripravovala Taylor.

„Bože," vydýchla Taylor. „Pri západe slnka je v tvojej izbe také krásne svetlo."

Chystala som sa jej odpovedať, keď vtom som začula funenie. Do izby sa prešmykol môj obrovský shilohský ovčiak, ktorý sa tváril nanajvýš spokojne. Uši mal sklopené dozadu, oči blažene prižmúrené. Z papule mu viselo čosi, čo som najprv pokladala za hračku pre psy, no pri bližšom pohľade som zistila, že je to...

„Môj obľúbený bič!" vyhŕkla som a vrhla sa naňho. Dočerta, zničí mi ho.

Walter zaštekal a uhol sa, pripravený na hru.

Zastala som na mieste a snažila sa znieť prísne. „To nie je hračka, Walter. Pusti to."

„Teoreticky..." ozvali sa Ryan.

Zdvihla som prst v ich smere a nespúšťala zrak z Waltera pre prípad, že by si všimol moje rozptýlenie a utiekol preč. „Už si u mňa v nemilosti. Nezhoršuj si to tým, že sa postavíš na stranu môjho psa."

Taylor sa zachichotala.

Walter to bral ako znamenie začiatku hry, zahryzol do rukoväte biča, začal sa ku mne pomaly zakrádať a mykal hlavou zo strany na stranu, akoby tým chcel povedať: „Mám hračku, ktorú mi nedokážeš vziať." Päť kožených strapcov pripojených k rukoväti sa tým pohybom, nanešťastie, uvoľnilo, takže teraz leteli vzduchom a mierili rovno na nás.

„Dočerta!" skríkla Taylor a uhla sa.

Ryan skĺzli zo stoličky, ledva sa vyhli zásahu do ramena.

Walter s bičom v papuli zaštekal a s maniakálnou radosťou sa na nás vrhol. Vybehli sme z izby, rútili sa dole schodmi a potkýnali sa jeden o druhého v snahe utiecť pred ním.

Ja som zabočila doprava, Ryan doľava.

Taylor preskočila gauč v obývačke.

„Bež chytiť Ryana!“ prikázala som Walterovi. „Pomsti ma!“

„Hej!“ zvrieskli Ryan, šprintujúc ako o život. Môj vyšinutý pes im bol v pätách.

Našťastie sme bývali v trojpodlažnom radovom dome, takže pod nami neboli žiadni susedia, ktorí by sa mohli sťažovať na nepríjemný hluk. Dom sme si vybrali pre jeho vynikajúcu izoláciu – predsa len, naša práca zahŕňala kadejaké zvuky. Nečakaným bonusom bolo, že aj prípadné náhle záchvaty brechotu, výkriky a dupotanie nôh pri zbesilom úteku pred psom s bičom v tlame zostali väčšinou bez povšimnutia.

Keďže pes bol môj, musela som sa obetovať, hoci som sa pri pohľade na to, ako Walter trápi mojich spolubývajúcich, nesmierne bavila. V tomto rozbesnenom stave naňho fungovala len jedna vec, a tak kým pred ním Taylor s Ryanom v slepej hrôze utekali, ja som zamierila k nádobe so psími keksami, položenej na kuchynskej doske. Len čo som ju otvorila, počula som škrípanie pazúrov na drevenej podlahe a okamžite som vedela, že Walter už mieri mojím smerom.

Obišiel kuchynský ostrovček, no keď sa snažil spomaliť, dostal šmyk. Ak meriate meter päťdesiat, ste štíhli ako ja a váš pes má polovicu vašej výšky a váži takmer toľko, čo vy, nemáte proti nemu žiadnu šancu. Walter si zrejme uvedomil, že sa schyľuje ku kolízii, no zrážke sa už nedalo zabrániť.

Vymenili sme si zdesené pohľady a potom mi vrazil do kolien. S priškrteným výkrikom som sa porúčala k zemi a stlmila pritom náraz lakťom a ramenom, aby som pod sebou toho pochabého psa nepridlávila.

„Preboha," zhíkla Taylor. „Si v poriadku?"

Zdvihla som hlavu a uvidela nad sebou svojich spolubývajúcich. Ryan si zakrývali ústa rukou, aby potlačili smiech. Taylor bola prehnutá v páse a otvorene sa rehotala.

Prevalila som sa na chrbát. „Myslím, že áno."

Ľavú dlaň som mala pokrytú slinami. Otočila som hlavu nabok a zbadala som Waltera, ako mi z prstov jemne vyťahuje keksík a potom sa zakráda preč, akoby dúfal, že si ho nikto nevšimne.

Aspoňže pustil bič.

□ □ □

O hodinu neskôr bol byt uprataný a Taylorin análny otvor pripravený na detailné zábery. S Ryanom boli teraz zavretí v jej izbe.

Dnes som bola na rade s varením ja, takže zatiaľ čo moji spolubývajúci točili video, ja som sa dala do práce v kuchyni. Kútikom oka som pritom na laptope na kuchynskej linke nahrávala na platformu Me4U svoje video – tancovala som v ňom na tyči v našej hosťovskej izbe, ktorá sa zmenila na svätyňu rozkoší.

Dúfala som, že sa to mojim sledovateľom bude páčiť. Môj tanec sa výrazne zlepšil odvtedy, čo som po prvýkrát začala zverejňovať videá, a to najmä vďaka týždenným kurzom, ktoré som pravidelne navštevovala. V žiadnom prípade som sa však nepokladala za profesionálku. Robila som to preto, lebo ma to bavilo. Navyše z toho bol skvelý obsah pre moje videá a bolo to prekvapivo dobré cvičenie na fy-

zickú kondíciu – okrem toho som sa vďaka tomu zlepšila vo vykonávaní niekoľkých vecí naraz.

Každý tvorca na platforme Me4U bol iný, no keďže to pre mňa bola práca na plný úväzok, minimálne raz za deň som na svoj profil pridala šteklivú fotku a každú stredu jedno dlhé video pre všetkých predplatiteľov. Príspevky som si zvyčajne plánovala vopred, no uplynulý týždeň bol obzvlášť hektický. Mala som časový sklz a vôbec sa mi to nepáčilo. Toto pre mňa nebola len práca. Moji sledovatelia neboli len obyčajní ľudia; boli sme komunita.

V priebehu rokov som dostala nespočetné množstvo správ od fanúšikov, ktorí mi ďakovali za ten či onen príspevok, pretože mali hrozný deň alebo si prechádzali ťažkým obdobím. Moje videá ich potešili, pomohli im nakrátko zabudnúť na všetky nepríjemné veci. Mnohí sa spoliehali na môj prísny rozvrh. Dávalo im to niečo, na čo sa mohli tešiť, a myšlienka, že by som niekoho z nich sklamala, keby som sa oneskorila, mi sťahovala žalúdok.

Pri syčivom zvuku som zdvihla hlavu a zbadala som, ako voda v hrnci na sporáku začína vrieť. Keby som spálila večeru krátko po tom, čo som Ryanovi vyčítala to isté, nikdy by som to nepredýchala.

Prekročila som Waltera, ktorý ležal rozvalený na kuchynskej podlahe (určite plánoval ďalší útok), stiahla som plyn na minimum a pomaly vsypala cestoviny do hrnca. Keď som ich pomiešala, nastavila som časovač a pustila sa do prípravy omáčky – z masla, zo šalotky, z cesnaku, bieleho vína a plechovky slávok, ktoré sa primiešajú na samom konci.

Víno sa práve začalo odparovať, keď mi cinkol telefón s upozornením. Vzala som ho do ruky a prečítala som si správu od používateľa NT95.

Neviem sa dočkať, až uvidím, čo si pre mňa dnes večer pripravila, stálo v nej.

Uškrnula som sa a odpísala som: *Som si istá, že sa ti to bude páčiť.* Poslala som mu snímku obrazovky z videa, v ktorom som hore bez, hryziem si spodnú peru a upieram lačný pohľad do kamery. Ryan vždy uložili niekoľko záberov z každého videa, ktoré sme s Taylor natočili, aby sme ich mohli neskôr použiť na dráždenie našich sledovateľov, kým čakali na zverejnenie príspevkov.

Cinklo mi ďalšie upozornenie. NT95 mi poslal päťdesiat dolárov.

Len počkaj, až uvidíš SVOJE video, napísala som a pridala za text pár emotikonov s našpúlenými perami.

Už sa neviem dočkať, odpísal NT95. *Prajem pekný večer, Lauren, a ešte raz blahoželám k včerajšiemu veľkému úspechu.*

Ďakujem!!!

Stále som bola v eufórii z toho, že som na svoju stranu získala členku mestskej rady Blackwellovú. S jej hlasom mal návrh väčšiu šancu na schválenie, sexuálni pracovníci tohto mesta by mohli čoskoro nahlasovať akékoľvek útoky spáchané v pracovnom čase bez toho, aby čelili obvineniam z poskytovania sexuálnych služieb. Bol by to obrovský úspech, o ktorý sme sa snažili roky, a hoci to bol dlhý a vyčerpávajúci boj, pomaly sme sa blížili k cieľu. Dávalo mi to nádej, že ak budeme vytrvalí, podarí sa nám raz toto robotnícke mesto dotiahnuť do moderných čias.

Používateľ NT95 lajkol moju poslednú správu a ja som s úsmevom odložila telefón. Bolo zvláštne spomínať na našu spoločnú minulosť a na to, koľko sa toho zmenilo odvtedy, čo sa stal mojím odberateľom. Teraz som mala na profile platformy Me4U „menu“, z ktorého si mohli od-

beratelia za peniaze vyberať, po čom práve túžia. Keď som začínala, udávala som ceny pre každú požiadavku zvlášť, no ako môj profil rástol, nestíhala som to robiť, a tak som prešla na paušálnu sadzbu dvadsaťpäť dolárov za minútu pred kamerou, s minimálnou dĺžkou troch minút. Boli tam aj príplatky za použitie sexuálnych hračiek a splnenie fetišov, za použitie mena či konkrétnych fráz. Používateľ NT95 si pred pár dňami vyžiadal video za 700 dolárov a ja som nestrácala čas a hneď ho natočila.

Úsmev sa mi rozšíril, keď som neprítomne skontrolovala cestoviny. Tento týždeň som zarobila pätnásťtisíc dolárov. S tou sumou by som mohla urobiť toľko dobrých vecí, až sa mi z toho krútila hlava. Trvalo mi dva roky, kým som sa dostala až sem, a teraz som zarábala toľko, že mi stačí odpracovať už len pár rokov a budem si môcť po zvyšok života žiť bez starostí a robiť, čo sa mi zachce.

Vec sa však mala tak, že *toto* je to, čo chcem robiť. Tú prácu som milovala, a to, že som za ňu dostávala zaplatené, mi pripadalo ako sen. Novinári, terapeuti, politici či internetoví bojovníci za slobodu a práva ľudí sa pokúšali analyzovať prácu sexuálnych pracovníkov a to, prečo ju ľudia robia, a hoci na to mali plné právo, pretože šlo o veľký a komplexný problém s mnohými problematickými a nebezpečnými prvkami, mne to nepripadalo až také zložité.

Prácu pred kamerou som považovala za oslobodzujúcu a liečivú. Bola som vychovaná ako katolíčka v nesmierne patriarchálnej talianskej štvrti, kde sa hanba považovala za súčasť kultúry, kde bola každá žena, ktorá žila mimo prísneho, nepísaného kódexu noriem, ostrakizovaná. Počas puberty som na sebe opakovane cítila bič odsúdenia. Údery boli také silné, že som sa pod ich ťarchou takmer zlomila. Trvalo roky, kým som si vyliečila neviditeľné rany

a prijala fakt, že mám jednoducho *rada* sex. Že sa *rada* natáčam nahá. Že *rada* uspokojujem potreby druhých ľudí.

Nebolo na tom nič zložité.

Za posledné desaťročie som sa naučila akceptovať to, aká som, to, že mi nikto nemôže vziať moju moc. Svoj život som žila otvorene pred zrakmi ostatných ľudí, prijímala som svoju sexualitu, povzbudzovala som ostatných, aby robili to isté, bojovala som za tých, ktorí boli stále hanobení, stále vytláčaní na okraj spoločnosti, pretože veľa ľudí ešte stále odmietalo pochopiť, že práca sexuálnych pracovníkov je plnohodnotná práca a mala by v nej platiť rovnaká miera ochrany ako v iných profesiách.

Môj úspech u členky mestskej rady Blackwellovej bol obrovským krokom vpred, no presvedčiť bolo treba mnohých ďalších politikov. Nielen v našom meste, ale aj vo zvyšku štátu. Zbožňovala som sa predvádzať pred kamerou, no boj za presadzovanie práv bol mojou životnou vášňou. Aj keby všetci moji odberatelia na Me4U zajtra zmizli, zvyšok svojho času by som strávila tým, že by som sa snažila spraviť prácu sexuálnych pracovníkov bezpečnejšou pre všetkých, ktorí ju budú robiť po mne.

Z myšlienok ma vytrhlo otvorenie dverí na poschodí.

„Ako to šlo?“ zavolala som.

„Dobre,“ zakričali Ryan. Plesnutie ďalších dverí mi prezradilo, že sa zavreli vo svojej izbe.

O minútu neskôr zbehla po schodoch Taylor, a zaväzujúc si kvetinový župan, vkročila do kuchyne. Podišla rovno k bublajúcej panvici. „Vonia to úžasne.“

„Vďaka,“ povedala som a ukázala drevenou vareškou na chladničku. „Dala som vychladiť víno.“

Pochopila moju narážku, vytiahla fľašu a naliala nám. Štrngli sme si, uchlipli dúšok a Taylor zaniesla za pohár

aj Ryanovi. Kým bola preč, video sa stihlo nahrať, a tak som ho bez otáľania zverejnila. Vtom zazvonil budík, ktorý som nastavila, aby som nezabudla vytiahnuť cestoviny.

Taylor sa ku mne znovu pripojila, aby mi pomohla so servírovaním.

„Poď dole a najedz sa s nami, ty asociálna mrcha!“ zvolala som na Ryana. Zišli po schodoch, tváriac sa trochu rozladene, a usadili sa na svojom obvyklom mieste pri jedálenskom stole. S Taylor sme si prisadli a spoločne sa pustili do večere. Walter nám spal pri nohách a my sme jedli, smiali sa a popíjali, až kým neboli taniere prázdne a naše bruchá plné. Bol to dokonalý večer. Zaplavil ma blažený pocit a nekonečná vďačnosť za život, ktorý som si pre seba vytvorila.

A potom mi zazvonil telefón.

3

JUNIOR

Keď som sa v piatok vrátil do svojho bytu, boli tri hodiny ráno. Väčšina krvi, ktorou som mal nasiaknuté tričko, patrila tentoraz mne.

V kúpeľni som si ho stiahol. Pri pohľade do zrkadla som sa strhol. Na ľavom boku trupu som mal trojcentimetrovú bodnú ranu od noža, ktorému som sa nestihol včas vyhnúť. Zasraná vojna o rajón. Načo sme sa do nej vôbec plietli? Toto sme predsa pre tých hore zvyčajne nerobili. Môj otec zrejme musel niekomu niečo dlhovať.

Dočerta, pomyslel som si, keď som si v hlave prehral, čo sa dnes v noci stalo. Keby som bol čo len o sekundu pomalší, čepeľ noža by mi prebodla pľúca.

Zrak mi padol na jazvy, ktorými som mal posiaty celý trup. Boli drsnou pripomienkou toho, koľko blízkych stretnutí so smrťou som za tie roky prežil a ako môže sekunda nepozornosti viesť k tomu, že môžem skončiť v nemocnici, poprípade oveľa horšie.

Zohol som sa a s bolestnou grimasou som spod umývadla vytiahol lekárničku. Keď som sa osprchoval, pustil som sa do ošetrovania svojho zranenia. V zašívaní rán som bol celkom dobrý, no dnes neboli žiadne stehy našťastie potrebné, lebo rana nebola hlboká.

Keď som bol hotový, za odmenu som si pustil najnovšie video od Lauren. Ťukol som prstom na tlačidlo prehrávania a jej spálňa ožila pred mojimi očami. Do izby jej prenikalo zlatisté svetlo, ktoré zalialo posteľ s baldachýnom jantárovými lúčmi. Lauren kľačala v jej strede v šortkách a tope krémovej farby.

Prstami si prechádzala po leme topu a pritom sa zvodne usmievala do kamery. Zastavil som video práve vo chvíli, keď si ho začala sťahovať cez hlavu, a vrátil som sa na začiatok. Priblížil som si Laureninu tvár a zadíval som sa na jej oči.

Prešlo niekoľko dní odvtedy, čo sme s bratmi potopili auto jej otca v rieke – dosť času na to, aby Tommyho vyhlásili za nezvestného –, no v Laureninych očiach som nevidel ani náznak smútku. Ani náznak obáv.

Žeby o tom ešte nevedela? Alebo to vedela, no bolo jej to jedno? Nečudoval by som sa, keby to tak bolo, hnevalo ma však, že som nevedel, či sa správa o Tommyho zmiznutí už rozniesla po meste. Rozhodol som sa, že je najvyšší čas zistiť to.

Ťukol som na otcovo telefónne číslo, palec mi visel nad tlačidlom „volať". V poslednom čase sme sa nevídali často.

Vlastne, v tejto štvrti som sa skrýval preto, aby som sa mu vyhol. Mal som pocit, že každá interakcia s ním sa zmení v hádku a že život pod jeho dohľadom počas celej aféry s Bradleym Bluhmom nás priviedol do bodu zlomu.

Potreboval som chvíľu pre seba, lenže moja túžba po informáciách bola silnejšia, a tak som sa zhlboka nadýchol a zavolal mu.

Zdvihol na prvé zazvonenie. „Prečo si sa, dopekla, neozval?"

Len-len že som nezložil. Ten chlap mi to vôbec neuľahčoval. Každý rozhovor s ním bol od samého začiatku nevraživý. „Mal som veľa práce."

„Veľa práce?" zavrčal otec. „Od tvojej poslednej práce prešlo niekoľko *dní*, Junior."

„Dokončil som všetku robotu, čo si mi dal," oznámil som mu. „Neflákam sa. Dnes večer mi nevrazili nôž medzi rebrá preto, že som sedel v byte so založenými rukami."

Zhlboka sa nadýchol. „Si v poriadku?"

□ □ □

„Som." Obavy v jeho hlase nijako neobmäkčili môj drsný tón. Otcovi nešlo o moju bezpečnosť; ako som ho poznal, viac ho trápilo to, ako by moja smrť ovplyvnila *jeho* život. „Môžem sa ťa niečo opýtať alebo ma chceš ešte sekírovať?"

Otec zaklapol ústa tak silno, až som počul, ako mu cvakli zuby. Nemusel som ho vidieť, aby som vedel, že zatína čeľuste tak pevne, že mu o seba škrípu stoličky. Zaliala ma malá vlna víťazstva.

Vždy sa nám zo seba podarilo vytiahnuť to najhoršie.

„Pýtaj sa," zavrčal.

„Už sa rozšírila správa o Tommyho zmiznutí?"

Otec bol ticho tak dlho, až som si začínal myslieť, že mi neodpovie. „Prečo to chceš vedieť?"

Dofrasa, mal som sa na to spýtať niekoho iného. Dúfal som, že už uplynulo dosť času a že som odviedol dosť dobrú prácu pri zahladzovaní stôp, aby otec na Lauren zabudol, no podľa jeho podozrievavého tónu som vedel, že sa mýlim.

„Len tak," odvetil som.

„Nepýtaš sa to kvôli tej jeho cundre, však nie?"

V mojom vnútri to vrelo. Kvôli mužom, ako je môj otec, existuje otcovražda.

Zhlboka som sa nadýchol, aby som potlačil hnev. Do hlasu sa mi vkradla nevzrušená rozvážnosť, ktorej zdokonalenie mi trvalo roky. „Nie. Vyhlásili už Tommyho za nezvestného alebo ešte nie?“

„Včera. Kedy sa vrátiš domov? Tvoja mama sa o teba bojí.“

A je to tu, snaží sa vo mne prebudiť výčitky svedomia. Samozrejme, že sa uchýlil k tejto taktike, keď naliehanie nezabralo.

„O pár dní. Musím si niečo vybaviť.“

Bez slova zložil.

Položil som telefón, ruky sa mi triasli. Raz sa tá moja zasraná zúrivosť vyvalí von a rozmetá všetko naokolo. Medzi mnou a mojím otcom panovala dlhoročná nevraživosť, ktorú som sa snažil potlačiť, ako sa len dalo. Všetko sa to začalo mojím rozchodom s Lauren. Nikdy nezabudnem, čo mi otec povedal v ten deň, keď mi Tommy nakopal zadok: *Je lepšie, že sa to stalo teraz a takto, než aby sa Lauren stalo niečo* skutočne *zlé.*

Na prvé počutie to mohlo znieť nevinne, no zlovestný podtón v jeho hlase zmenil tie slová na vyhrážku: ak si od Lauren nebudem držať odstup, ublíži jej.

Tommy je síce fuč, ale môj otec stále predstavuje problém. Problém, s ktorým si budem musieť skôr či neskôr poradiť. Už celé roky sa medzi nami schyľuje k veľkej hádke. K definitívnej zrážke, pri ktorej mu oznámim, že končím, že nechcem dopadnúť ako on. Lebo ak budem pokračovať, presne tak skončím.

Aby som sa rozptýlil od nepokojných myšlienok, ťukol som palcom na obrazovku telefónu, na ktorej sa rozsvietilo Laurenino video, stále priblížené na jej tvár. Bola nádherná. Stlačil som tlačidlo prehrávania. Lauren si stiahla top cez hlavu, potom ho odhodila mimo záberu. Môj penis sa

pri pohľade na jej tmavé bradavky, stvrdnuté od chladného vzduchu, prebral k životu. Úzky driek jej prechádzal do širších bokov. Za posledné desaťročie rozkvitla do krásy, krivky jej svedčali.

Díval som sa, ako si prešla rukami po bruchu a poťažkala si prsia. *Dokonalé prsia.* Hlava jej padla dozadu, keď si začala prstami dráždiť bradavky. Nevyzerala, že by to predstierala. Vyzerala, že si to užíva, a práve preto bolo také nesmierne návykové sledovať ju pri hre s vlastným telom. Za tie roky som si pozrel každé jedno video na jej profile. Tá žena na obrazovke priam kvitla pred mojimi očami. Nemala zábrany, celkom sa oddala svojmu potešeniu. Najradšej som mal chvíle, keď sa jej osobnosť predrala na povrch – keď sa zasmiala alebo vydala tiché, frustrované zastonanie, ktoré naznačovalo, že sa blíži k vrcholu, no potrebuje ešte trochu stimulácie, aby sa prepadla cez okraj.

Poznal som *všetky* zvuky a pohyby, ktoré ju sprevádzali na ceste k orgazmu. Mohlo sa to javiť ako posadnutosť, no nebolo to nič iné ako stratégia. Jedného dňa použijem všetko, čo som sa od nej naučil, proti nej. Pomôžem jej dosiahnuť orgazmus rýchlejšie ako ktokoľvek iný, presvedčím ju, že moje ruky, môj jazyk a môj penis sú stvorené na to, aby ju uspokojili. Chcel som, aby po mne túžila, aby ma *potrebovala.*

Bolo to manipulatívne? Zvrátené? Určite áno.

Bolo mi to však jedno.

Lauren na obrazovke otvorila svoje veľké tmavé oči a pozrela sa rovno do kamery. „Toto by som ti dovolila robiť s mojím telom." Jemne si uštipla bradavky. Tých sto dolárov navyše, ktoré som zaplatil za erotické reči, stálo za to. „Najprv by si sa ma dotýkal tu svojimi ru-

kami a potom ústami, kým by som nebola celkom premočená."

Rozopol som si džínsy, vkĺzol som rukou do boxeriek a vzal do ruky úd. „A potom?" prehovoril som hlasom drsným od žiadostivosti.

Laurenina ruka sa stratila v jej šortkách. „A potom by som ti dovolila dotknúť sa ma tu, ale nie môjho klitorisu ani pošvy," povedala. Penis mi stvrdol na kameň, keď som počul tie dospelácke slová z jej kedysi nevinných úst. „Dovolila by som ti dráždiť ma, ale nie na mieste, kde by som ťa chcela cítiť najviac."

Sledoval som pohyby Laureninej ruky pod tenkou látkou šortiek. Robila presne to, čo hovorila, dráždila sa, blúdila končekmi prstov okolo otvoru svojej pošvy.

„Chceš to vidieť?" spýtala sa.

„Áno. Ukáž sa mi," zavrčal som s rukou na penise. Presne pre toto mala Lauren toľko odberateľov. Bola dobrá v tom, čo robila, dokázala navodiť atmosféru, vďaka ktorej to vyzeralo, akoby sme boli spolu v jednej miestnosti a nie oddelení cez obrazovky.

Na perách sa jej zjavil koketný úsmev, keď si vytiahla ruku zo šortiek a položila si ju na driek. „Popros ma."

Zavrčal som. Nikdy v živote som nikoho o nič neprosil a nehodlal som urobiť výnimku, ani keď šlo o ňu. „Stiahni si ich, Lauren. Chcem vidieť, ako veľmi si mokrá."

Úsmev sa jej rozšíril akoby ju moja odpoveď potešila, a pomaly si začala sťahovať šortky. Zazrel som malý, úhľadne oholený trojuholník chĺpkov, potom jej šortky zmizli z obrazu rovnako rýchlo ako tričko a zostala celkom nahá.

Rukami sa vrátila k prsiam, hladila ich, masírovala, štipkala. Pohľadom som blúdil po jej tele. Nevedel som, kam

pozrieť prv. Chcel som si zapamätať nielen to, akým spôsobom sa dráždi, ale aj menšie detaily, ktoré mi prezradili napríklad, ako veľmi sa jej páči hrať sa s vlastnými bradavkami. Videl som, ako sa jej napli svaly na bruchu, ako sa jej zatajil dych, keď sa jemne uštipla.

Zavrela oči, viečka sa jej chveli. V tej chvíli som vedel, že je pripravená na viac. A predsa zostala tam, kde bola. No ako jej potešenie rástlo, bola nútená sadnúť si na päty, pretože sa jej začali triasť stehná. Celý čas pritom rozprávala, hovorila mi, čo sa jej páči, dávala mi to najavo nielen telom, ale aj slovami.

„Tu. Priamo tu."

„Presne takto."

„Jemne a potom tvrdo."

Zaujímalo ma, či vie, koľko toho o sebe prezrádza, koľko informácií som o nej za tie roky nazbieral. Keď sa mi dostane do rúk, nebude mať proti mne šancu. Nebudem ju zbytočne naťahovať, pôjdem rovno na vec.

„Prestaň nás oboch dráždiť," zavrčal som, moja ruka sa začala pohybovať rýchlejšie. Nebol som zvyknutý čakať na veci, po ktorých som túžil. Dráždil som sa spolu s ňou, no už som začínal byť netrpezlivý.

Akoby počula moje slová, vložila si medzi stehná vankúš a potom do seba vsunula prsty.

„Som premočená," vydýchla takmer nezrozumiteľne.

„To ti verím," povedal som. „Trvalo ti prekliato dlho, kým si nás sem dostala, Lo."

Pootvorila oči, tvár jej preťal šibalský úsmev. „Nebuď taký mrzutý."

Ruka mi zamrzla na špičke údu. Musel som pozastaviť video, aby som sa uistil, že je vopred nahrané a že som sa nejakou zhodou náhod nepripojil k živému vysielaniu ale-

bo čo. Lauren na obrazovke stuhla. Pery mi skrivil žalostný úsmev. Z našich správ zrejme zistila, aký viem byť netrpezlivý, a teraz to použila proti mne.

Neskôr mi za to zaplatí.

Ťuknutím som znovu spustil video. V ušiach mi búšil pulz, keď sa Lauren dala opäť do pohybu. Aj ja som sa začal hýbať, ruka mi kĺzala hore-dole po penise, zatiaľ čo som ju sledoval.

Jej videá som videl nespočetnekrát, no tie na objednávku patrili k mojim najobľúbenejším, pretože boli určené len pre mňa.

Uhol kamery sa mierne zmenil a mne sa naskytol širší bočný pohľad. Na chvíľu som sa zamyslel, či je s Lauren v izbe niekto, kto jej pomáha točiť video. Vzápätí jej však z pier unikol ston a mne už nezáležalo na ničom a nikom okrem nej.

Jej poloha a vankúš skrývali väčšinu diania tam dole pred mojím zrakom, no ja som presne vedel, kedy do seba vsunula prst – alebo žeby prsty? –, lebo cez pootvorené pery sa jej predral ešte hlasnejší ston. Lauren otočila hlavu a zadívala sa do kamery.

„Bože, to je také dobré," zašepkala. Viečka sa jej opäť zachveli, akoby si predstavovala, že som v izbe spolu s ňou.

Vstúpil som do jej fantázie, kľakol som si za jej chrbát a odtisol som jej ruku, aby som ju mohol nahradiť svojou. Jeden prsník si dráždila sama, zatiaľ čo ja som sa venoval tomu druhému. Jednou rukou som štipkal a hladkal Laureninu bradavku a prstami druhej ruky som vkĺzol do jej mokrej, teplej pošvy.

„Páči sa ti, aká som vlhká?" spýtala sa ma.

„Áno," vydral som zo seba. „Chcem však, aby si zvlhla ešte viac."

Zavlnila bokmi a obtierala sa klitorisom o moju dlaň s výrazom úplného opustenia sa. Bola nádherná. Divoká. Dokonalá.

„Chcem vidieť, ako sa spravíš," povedal som jej.

„Každú chvíľu sa spravím," prehovorila Lauren vo videu, akoby ma počula. „Vyvrcholím tak silno."

„Ja tiež," vyhŕkol som, moje semenníky sa začali sťahovať.

O pár sekúnd nato sme spoločne vyvrcholili, obaja sme sa chveli, obaja sme prerývane dýchali. Pred očami mi tancovali bodky. Dopekla, to bolo úžasné. *Ona* je úžasná.

Videl som, ako sa Lauren zvalila na posteľ. Smiala sa tak roztomilo, až ma z toho zabolelo pri srdci. Znela tak slobodne, tak *šťastne*. Doslova by som zabíjal, aby som sa aj ja raz cítil tak nažive; ani som si nepamätal, kedy som sa naposledy zasmial.

Dívali sme sa na seba cez webkameru. „Dofrasa, to bolo dobré. Aj ty si sa cítil tak dobre?"

Schmatol som za hrsť papierových obrúskov a začal som sa čistiť. „Myslím, že časť môjho ejakulátu skončila na strope, takže áno, povedal by som, že áno."

Znova ten nákazlivý smiech. „Dnes večer budem spať ako zabitá." Pomaly si ponaťahovala ruky aj špičky nôh.

Mal som sto chutí prišpendliť ju k posteli a priviesť ju k ďalšiemu orgazmu. A potom ďalšiemu. Až kým by nebola taká vyčerpaná, že by nevládala udržať oči otvorené. Až potom by som jej dovolil spať, aj to len na pár hodín, než by som ju zobudil na ďalšie kolo.

„Hej," prehovorila. Zdvihol som hlavu. Jej výraz neskrýval žiadne potláčané emócie, oči sa jej jemne leskli od ustupujúcej slasti. „Ďakujem, že si bol pri tom."

„Neďakuj mi, Lo," odvetil som. „Nikdy mi neďakuj."

Odložil som telefón a dočistil som sa. Ako sa opar mojej slasti pomaly rozplýval, mysľou mi začali víriť myšlienky. Ešte som neprišiel na to, ako sa oslobodiť od otca, no budem musieť nájsť spôsob, ako to urobiť, a to čím skôr. Nastal čas, aby sa v mojom živote začala nová kapitola.

Skončil som so striehnutím na internete ako nejaký predátor; potreboval som sa s Lauren stretnúť naživo.

4

JUNIOR

Nemal by som tu byť.

Tá myšlienka ma zasiahla ako blesk z jasného neba v okamihu, keď som vkročil do kostola. Na omši som nebol roky; takmer som čakal, že na mňa niekto ukáže prstom a vyhlási, že takí ako ja tu nie sú vítaní.

Sklopil som zrak na dlhé rukávy svojej košele, ktoré boli v tejto horúčave len na príťaž, no skryli väčšinu tetovaní na predlaktiach a pažiach. Košeľu som mal zapnutú až po najvyšší gombík, aby schovala atrament aj na krku. S tmavými vlasmi sčesanými dozadu a hladko oholený som vyzeral pomerne slušne, ale keď som videl, ako sa žene, ktorá vítala veriacich pri dverách, rozšírili oči, vedel som, že svojím vzhľadom nikoho neoblafnem.

Uvádzačka bola zavalitá starena s krátkymi šedivými vlasmi a so zahnutým nosom. Namiesto pozdravu mykla hlavou doprava. „Tvoja mama a brat sú už vnútri."

Prikývol som a vkročil som dovnútra. Zahľadel som sa do prednej časti kostola. V duchu som uvažoval, ktorý z mojich súrodencov prišiel spolu s mamou. Toto bol najväčší katolícky kostol v meste, obrovská, bohato zdobená gotická obluda, ktorá by sa viac hodila do východnej Európy než do strednej časti Spojených štátov amerických.

Človek by si myslel, že na sobotňajšej omši bude menej ľudí ako na tej nedeľnej, no opak bol pravda.

Otočil som sa doľava, zamieril som k vzdialenejšej uličke a pohľadom som prečesával dav veriacich. Dnes som sem neprišiel ukázať, že som dobrý katolík; prišiel som na prieskum okolia. Tento kostol nenavštevovala len moja rodina, ale aj Laurenina. Vedel som, že jej babička, pani Bianchiová, chodí na sobotňajšiu omšu, lebo mama je s ňou v skupine dobrovoľníkov, ktorí pripravujú cirkevné podujatia, a spomenula ju počas nedávnej rodinnej večere. A to, že sa Lauren dnes ráno tak vyparádila a zamierila hneď do bytu svojej nonny, naznačovalo, že sa do kostola vybrali spolu.

Obzeral som sa okolo seba v snahe nájsť ich.

„Junior? Si to ty?" ozval sa melodický írsky hlas.

Dočerta. Mama ma už zbadala. Smola. Toľko k môjmu prieskumu okolia.

Zastal som, zvrtol som sa na päte a na tvár si nasadil úsmev.

Mama sa odpojila od skupiny žien a vykročila ku mne. Mala na sebe svoje najlepšie „kostolné" oblečenie: skromné šaty s kvetinovým vzorom, topánky na nízkom podpätku a nenápadnú kabelku. Svetlohnedé vlasy, ktoré jej siahali po plecia, mala rozpustené, zelené oči zvýraznené riasenkou. Pri pohľade na ňu by nikto nepovedal, že svoju mladosť strávila pomáhaním otcovi s výrobou bômb v pivnici.

„Ahoj, mami," pozdravil som ju a sklonil som sa, aby som ju objal. Mal som síce len stosedemdesiatosem centimetrov, no vedľa jej útlej postavy som vyzeral ako obor.

„Milé od teba, že si prišiel," povedala a vzápätí dodala, „zázraky sa dejú." Brodiť sa po krk v smrti a skaze bolo v poriadku, no nechodiť do kostola je neprijateľné. Lenže prežiť